

- [Tankesmedja](#)
- [Medier](#)
- [Böcker](#)
- [Magasin](#)
- [Dagens Arena](#)
- [Uppdragsförlag](#)
- [Skolinfo](#)
- [Kurser](#)
- [Opinion](#)
- [Webbshop](#)

arenagruppen

Forskare: Sverige har en falsk antirasistisk självbild

Publicerat 23 september, 2013 av [Debatt](#) - [9 kommentarer](#)

Det är mot bakgrund av Sveriges långa historia av statlig raspolitik som registret över svenska romer måste förstås. Det skriver Tobias Hübinette, forskare vid Mångkulturellt centrum.

Efter Dagens Nyheters [avslöjande](#) om existensen av ett biologiskt baserat register över svenska romer som polisen i Skåne ska ha upprättat och uppdaterat sedan flera år tillbaka har mycket

klokt redan sagts, och behöver därför inte upprepas här.

Likaså har även rena dumheter uttalats, och särskilt från polisens sida varav följande citat som härrör från **Lars Förstell**, informationsdirektör vid Skånepolisen, talar för sig själv: ”Jag har förståelse för att man kan reagera på uppgifterna som de är beskrivna i Dagens Nyheter. Vi jobbar just nu på en beskrivning och förklaring till det här så man inte känner sig så illa till mods som man annars skulle göra.”

Det som dock har saknats i den efterföljande diskussionen är en djupare förståelse för det svenska rastänkanudet och dess långa kontinuitet både bakåt i tiden och uppenbarligen ända fram tills idag.

Den grandiosa självbild som Sverige odlar sedan 1960- och 70-talen som världens mest antirasistiska land har resulterat i en blindhet inför den roll som ras fortfarande spelar i skapandet av det moderna Sverige.

Den specifika svenska antiziganismen går till exempel tillbaks ända till tidigmodern tid, och redan från och med 1700-talet doktorerade svenska forskare på ”zigenarna”. Framför allt var och är antiziganismen i Sverige intimt förknippad med det allmänna svenska rastänkanudet med tillhörande rasforskning och raspolitik såsom det växte fram som en integrerad del av det moderna nationsbygget under 1800- och 1900-talen.

Svensk folkbokföring, för övrigt bland den äldsta i världen och som fram tills nyligen sköttes av Svenska kyrkan, har ända sedan 1800-talets andra hälft registrerat ras enligt de kategorier som i dag motsvarar de nationella minoriteterna, nämligen judar, samer samt romer och resande, och i vissa fall även invånare av så kallad ”ostbaltisk typ”, det vill säga i huvudsak finsktalande.

Under första hälften av 1900-talet genomförde svenska staten större så kallade ”inventeringar” och registreringar av minoriteterna med benäget bistånd från representanter från bland annat forskarvärlden, kyrkan, polisen, socialtjänsten och skolan. Dessa svenska rasregister som bar en i högsta grad officiell stämpel och byggde på en biologisk definition och inte på självidentifikation hade särskilt fokus på dem som var av så kallad ”blandras”.

Hela syftet med den svenska raspolitiken var nämligen att segregera minoriteterna från den svenska majoritetsbefolkning som den svenska rasforskningen med hjälp av gigantiska empiriska kroppsmättningsstudier hade ”bevisat” vara vitast av alla vita på jorden.

Särskilt romerna och de resande drabbades under denna period av en kraftig överrepresentation av tvångssteriliseringar, tvångsaborter och tvångsomhändertaganden av barn som fortsatte långt in i efterkrigstid, det vill säga statligt sanktionerade våldshandlingar som tydligt syftade till en kombinerad biologisk och kulturell förstörelse av hela gruppen. Särskilt steriliseringar och adoptioner var något som många ”oönskade” minoriteter drabbades av under samma tidsperiod även i andra länder såsom inuiter på Grönland, aboriginer i Australien och

ursprungsbefolkningarna i Nordamerika.

Det är med bakgrund i Sveriges långa historia av rastänkande, rasforskning och statlig raspolitik som registret över svenska romer måste förstås.

När vi reagerar med bestörtning över existensen av registret måste vi därför också vara medvetna om vilken fundamental betydelse ras spelar för svenskheten liksom vaktandet av dess gränser.

Det är just det vi behöver börja tala om och diskutera i stället för att fortsätta att gömma oss bakom en färgblind antirasism som skyler över och skapar en falsk självbild som bara fortsätter att exkludera romer och andra minoriteter.

Tobias Hübinette, forskare vid Mångkulturellt centrum.